

Der er kriminalitet, hvor ikke mindst en række af vores kolleger har været dygtige til at sætte spørgsmålet om menneskehandel på dagsordenen; her kan EU gøre en indsats, der er endnu stærkere end den, man gør i forvejen. Det gælder også økonomisk kriminalitet og arbejdsløshed, herunder den danske flexicurity model, større satsning på investering og forskning, som statsministeren var inde på.

Der er miljø, klima, hvor der var diskussioner af en fælles energipolitik allerede i 1990, og op til Maastrichttraktaten i 1992 foreslog Danmark et særligt kapitel om energipolitikken. Det kom vi desværre ikke igennem med. Men nu kan alle se, at der er behov for en sådan fælles energipolitik til sikring af forsyningssikkerhed og energi-effektivitet, men også til sikring af miljø og forebyggelse af klimaforandring.

Så er der hele spørgsmålet om markedet og borgerne. Det er jo ikke kun i Danmark, at den diskussion kører om, at man må forene hensynet til borgernes forbrugerbeskyttelse, miljø og sundhed med gennemførelsen af det indre marked.

Endelig er der et aspekt, som optager meget af tiden i Europa-Parlamentet og andre steder, hvor vi også fra dansk side burde have vores bud, nemlig vedrørende hele den sociale dimension.

Kl. 15.15

Danmark har tidligere været et foregangsland på en række af de områder, der optager hele Europa. Flexicurity, den danske velfærdsmodel, som har været under angreb, efterspørger man nu over hele Europa, og man er optaget af den. Der er satsning på vedvarende energi og en fremsynet energipolitik, en fremsynet miljøpolitik, og Danmark bør selvfølgelig på disse områder være et foregangsland igen og presse udviklingen frem i Europa.

Der er mange, der taler om krise for det europæiske samarbejde, men faktisk lever Europa og det europæiske samarbejde. Med alle dets fejl blev der vedtaget finansielle retningslinjer frem til og med 2013; der er med alle dens fejl vedtaget en regulering på kemikalieområdet, der udfaser 2.000 farlige kemikalier i løbet af de nærmeste par år; vi har fået et servicedirektiv med respekt for værtslandets regler, når man sikrer den lige adgang, og for velfærdssamfundets kerneydelser; vi har forhindret tosset lovgivning på hele softwarepatentområdet osv. Europa lever, men det er klart, at der kan gøres meget mere.

Jeg tror i virkeligheden, der er en konsensus i Danmark. Der er jo ingen grund til, at partipolitisk spil mellem højre og venstre side og regering og opposition skal stille sig hindrende i vejen for en samlet melding fra vores side.

Ligesom vi ville være optaget af, hvad andre lande skrev til os om de her ting, ville de også være interesserede på nuværende tidspunkt i at få noget at vide fra os. Det kan være konkrete forslag, javel, men jeg tror, Danmark kan komme med en samlet fremstilling – det er i hvert fald vores ambition – en fremadrettet beretning om, hvad vi kan gøre inden for de bestående traktater. Vi vil satse meget på, at Danmark kan komme med en sådan bagage.

Selvfølgelig vil vi bruge statsministeren og regeringens medlemmer som budbringere i denne proces. Jeg mener, at de står langt stærkere, også som regering, hvis de kan henvise til, at der er bred politisk enighed bag det her. Det er altså det, vi forestiller os, og det er det, vi håber. Og jeg glæder mig over i de to besvarelser, vi har hørt her i dag, at afstanden mellem regeringen og oppositionen på alle de indholdsmæssige punkter er til at overse.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Ja tak. Der er flere, der har bedt om ordet for korte bemærkninger: hr. Morten Messerschmidt, fru Elisabeth Arnold, hr. Rune Lund og hr. Jesper Langballe. Først hr. Morten Messerschmidt.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Nu hørte vi før, at Venstres ordfører synes, at der ikke var noget mærkeligt i, at man først har en lang debat med folket og fik en tænkepause og hørte alle de synspunkter, som befolkningen måtte have, og så i øvrigt træffer beslutningen herinde på Christiansborg, for vælgerne kan jo bare vælge nogle politikere, som de er enige med EU-politikken om.

Jeg vil sådan set bare høre, om hr. Svend Auken som Socialdemokraternes ordfører er enig i det synspunkt, for jeg kunne da godt lide at vide, om ikke hr. Svend Auken har forståelse for, at der er noget paradoksalt ved, at man først bruger en masse ressourcer, en masse tid, involverer en masse mennesker i at få en debat i gang, og når man er lige ved at være i mål, siger man så til de mennesker: I øvrigt så skal I ikke være med til at beslutte noget. Er hr. Svend Auken ikke enig i, at det er ret paradoksalt?